

Norbert Barlicki

Urodził się 6 czerwca 1880 w Sieciechowie k/Kozienic.

W 1900 ukończył gimnazjum w Radomiu, a w 1904 prawo na Uniwersytecie Warszawskim. W 1906 i 1909 studiował również socjologię i ekonomię w Brukseli i Petersburgu. W latach 1907-1917 pracował, jako nauczyciel gimnazjalny.

Członek Polskiej Partii Socjalistycznej od 1902. W latach 1904–1905 działał w Zagłębiu Dąbrowskim (redagował tam „Kurier Sosnowiecki”). Potem pracował w Warszawie, Łodzi i Wilnie. W trakcie rozłamu w PPS, do którego doszło w 1906, opowiedział się po stronie PPS-Lewica. Aresztowany przez rosyjską policję w 1911 pod zarzutem działalności rewolucyjnej. Krótko więziony na Pawiaku w Warszawie.

Od maja 1916 do maja 1918 był radnym miejskim w Warszawie, wybranym z listy PPS. Za protest przeciw traktatowi brzeskiemu i odczytanie deklaracji w sprawie wolnych wyborów do Rady Stanu został aresztowany przez władze niemieckie i uwięziony w twierdzy modlińskiej. Zwolniony po siedmiu miesiącach, w dniu powrotu do Warszawy Józefa Piłsudskiego – 11 listopada 1918.

Po odzyskaniu niepodległości, od 1918, działacz zjednoczonej Polskiej Partii Socjalistycznej. W 1919 wybrany w skład Rady Naczelnej PPS (był członkiem Rady przez cały okres międzywojenny). W latach 1926–1931 przewodniczącego Centralnego Komitetu Wykonawczego PPS. W 1928 po inspirowanym przez sanację rozłamie w warszawskiej organizacji PPS stanął na czele Tymczasowego Komitetu Organizacyjnego PPS w Warszawie. Następnie do 1931 przewodniczył okręgowi warszawskiemu PPS.

W wolnej Polsce piastował różne funkcje publiczne. W latach 1918-1919 podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w gabinecie Jędrzeja Moraczewskiego. W trakcie wojny polsko-bolszewickiej w 1920 powołany w skład Rady Obrony Państwa. Od sierpnia 1920 do marca 1921 uczestniczył w rokowaniach pokojowych w Mińsku i Rydze. W gabinecie Aleksandra Skrzyńskiego, od lutego do kwietnia 1926 minister robót publicznych. Od 1919 czterokrotnie wybierany Posłem na Sejm RP z okręgu warszawskiego. W 1919, 1922 i 1928 z listy PPS, a w 1930 z listy Centrolewu. W latach 1920-1926 był przewodniczącym Związku Parlamentarnego PPS (klubu poselskiego PPS). Mandat poselski sprawował do 1933.

Jako czołowy działacz Centrolewu i przeciwnik dyktatury sanacyjnej oskarżony został w procesie brzeskim. W 1932 został skazany na dwa i pół roku więzienia. Wyrok, od 25 listopada 1933 do 8 maja 1934, odbył w więzieniu mokotowskim w Warszawie.

W 1937 Rada Miejska w Łodzi wybrała go prezydentem miasta. Nie objął jednak stanowiska z powodu sprzeciwu Ministra Spraw Wewnętrznych i rozwiązania łódzkich władz samorządowych.

W czasie okupacji hitlerowskiej jeden z przywódców konspiracyjnej lewicy socjalistycznej. W podziemiu wydawał pismo „Chłop i Robotnik”.

W dniu 21 kwietnia 1940 aresztowany przez Gestapo i zesłany do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Zginął tam 6 sierpnia 1941.